

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717210145
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8717210145.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcu R.. Y. M., E. so sídlom T., X. Y. XXX/X, K.: XXXXXXXX, proti žalovanému T. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., Y. XXXX/XX, v konaní o zaplatenie sumy 958,88 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 13C/29/2017-84 z 24.10.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok s upresnením, že o výške priznanej náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 958,88 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 29.8.2017 do zaplatenia.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %“.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 724, § 730 ods. 1, § 517 ods. 2 Obč. zák., § 3 nar. vlády SR č. 87/1995Z.z., § 18 ods. 4, § 13a ods. 1, ods. 2 zák. č. 586/2003Z.z.. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že v prejednávanej veci sa žalobca domáha zaplatenia sumy 958,88 eur z titulu neuhradenej odmeny za úkony právnej služby, ktoré urobil v rámci zastupovania žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11C/52/2013. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca ako advokát zastupoval žalovaného v uvedenom konaní na základe plnej moci zo dňa 10.11.2014 a k ukončeniu zastupovania došlo dňom 11.08.2017, kedy žalovaný odvolal žalobcovi plnú moc. Taktiež nebolo sporné, že si žalobca po ukončení zastupovania uplatnil voči žalovanému odmenu za zastupovanie faktúrou č. XX/XXXX, a že zo strany žalovaného bola uhradená platba vo výške 660,-- eur. Z hľadiska právnej kvalifikácie dohodu o zastupovaní medzi advokátom a klientom možno považovať za typ príkaznej zmluvy, ktorej predmetom je, že príkazník pre príkaz obstará nejakú vec, alebo vykoná inú činnosť. S poukazom na ust. § 730 ods. 1 Obč. zákonníka príkazník má nárok na odmenu, pretože nepochybne pri zastupovaní advokátom je obvyklé, že klient je povinný zaplatiť odmenu.

4. Obrana žalovaného spočívala najmä v tom, že okrem zálohy v sume 660,-- eur mal uhradiť aj ďalšiu zálohu v sume 1.331,88 eur a teda týmito zálohami mali byť uhradené trovy za zastupovanie v uvedenej veci. Okrem toho žalovaný namietal aj to, že nemá vedomosť o tom ako bola vypočítaná táto odmena a namietal aj neekonomickosť niektorých úkonov a tiež to, že pri niektorých úkonoch nie je dôvod na poskytnutie odmeny, pretože ide o bežnú administráciu, avšak nešpecifikoval konkrétne ktoré úkony by podľa neho boli nehospodárne.

5. Tvrdenia žalovaného o tom, že nevedel akým spôsobom došlo k výpočtu odmeny súd považoval za účelové, pretože súčasťou faktúry č. XX/XXXX bola aj špecifikácia úkonov a spôsob výpočtu odmeny. Z obsahu špecifikácie je zrejmé, že odmena za 1 úkon právnej služby bola vypočítaná v súlade s § 10 ods. 1 Vyhl. č. 655/2004 Z. z. a že odmena bola uplatnená len za tie úkony, za ktoré patrí odmena v zmysle § 13a ods. 1, resp. ods. 2, cit. vyhlášky. Oboznámením zapožičaného spisu sp. zn. 11C/52/2013 bolo tiež preukázané, že všetky úkony boli vykonané a nachádzajú sa v predmetnom spise, a pokiaľ ide o doplnenie žaloby, resp. písomné vyjadrenia, nemožno tieto hodnotiť ako nehospodárne, pretože vždy boli tieto úkony vykonané na základe výzvy súdu, teda pokiaľ by žalobca ako advokát tieto úkony neurobil, mohlo by to mať procesné dôsledky pre žalovaného v uvedenom konaní. K námietkam žalovaného, že nevedel o výške úkonu, čo by mohlo mať vplyv na priznanie odmeny žalobcu s poukazom na § 18 ods. 4 Zák. č. 586/2003 Z. z., žalobca predložil záznam z porady z 10.11.2014, z ktorého okrem iného vyplýva, že hodnota právneho úkonu je vypočítaná v zmysle § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky, a to v sume 210,81 eur, a že advokát má nárok aj na náhradu hotových výdavkov vo forme režijného paušálu, ktorý v roku 2014 predstavuje sumu 8,04 eur. Žalovaný síce tvrdil, že na úradnom zázname nie je jeho podpis, ale ohľadom tohto tvrdenia nepredložil súdu žiadne dôkazy a aj žalovaným navrhnutý svedok K.. T. M. potvrdil, že sa zúčastnil jednania, keď sa dohodlo právne zastupovanie, a že pri tomto jednaní aj bola dohodnutá odmena vo výške cca 200,-- eur, teda súd mal preukázané, že žalobca predtým, ako začal vykonávať jednotlivé úkony, oboznámil žalovaného ako klienta, s výškou odmeny za jednotlivé úkony právnej služby.

6. Tvrdenia žalovaného o tom, že na zaplatenie odmeny za zastupovanie v predmetnej veci mala byť použitá aj záloha v sume 1.331,88 eur boli v celom rozsahu vyvrátené predloženými listinnými dôkazmi. Už z vyjadrenia žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu vyplýva, že tento preddavok zaplatil na základe zálohovej faktúry č. XX/XXXX. Z obsahu zálohovej faktúry jednoznačne vyplýva, že sa týka odmeny za obhajobu v trestnom konaní. Navyiac žalovaný vo svojich vyjadreniach namietal, že na faktúre je ako odberateľ uvedený iba syn C. M., teda nie je zrejmé prečo by na základe takto vystavenej faktúry mal platiť zálohu na zastupovanie vo veci sp. zn. 11C/52/2013, kde bol účastníkom konania iba žalovaný a nie aj C. M.. Žalobca navyiac predložil aj konečnú faktúru za zastupovanie v trestnom konaní č. XX/XXXX, ktorá už bola vystavená na sumu nula eur, pretože žalobca nepožadoval ďalšiu odmenu nad rámec poskytnutej zálohy. Pokiaľ žalovaný namietal hospodárnosť úkonov vykonaných v trestnom konaní, je potrebné uviesť, že tieto svoje tvrdenia ani nepodložil žiadnymi dôkazmi, ale na rozhodnutie v právnej veci sú tieto tvrdenia právne irelevantnými, pretože zastupovanie v každej veci je samostatným právnym vzťahom, a ak žalovaný sa domnieva, že zaplatil za zastupovanie v trestnom konaní viac ako zaplatiť mal, má možnosť riešiť to inou formou. Keďže predmetom konania je zaplatenie odmeny za zastupovanie vo veci sp. zn. 11C/52/2013, pre rozhodnutie vo veci je podstatné, či odmena za zastupovanie v tejto veci bola vyúčtovaná v súlade so zákonom, resp. dohodou účastníkov, a či boli riadne vykonané všetky úkony, za ktoré bola uplatnená odmena.

7. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca si uplatnil odmenu za zastupovanie v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z. z., pred prevzatím právneho zastupovania informoval žalovaného o výške odmeny, vykonal všetky úkony, za ktoré bola uplatnená odmena a z vykonaných dôkazov nemožno vyvodiť, že by pri poskytovaní právnych služieb nepostupoval s odbornou starostlivosťou, preto súd s poukazom na cit. zák. ustanovenia žalobe vyhovel.

8. Keďže žalovaný neuhradil svoj peňažný záväzok v lehote splatnosti, t. j. do 28.08.2017, dostal sa do omeškania s plnením peňažného záväzku, preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania od 29.08.2017, t. j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry. Výška úroku z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

9. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalovaný. Odvolateľ poukazuje na ustanovenie § 262 ods. 1 CSP a má za to, že ak o náhrade trov konania sa v zmysle cit. zák. ustanovenia rozhoduje po právoplatnosti rozhodnutia a konanie, z ktorého si žalobca uplatňuje zaplatenie trov právoplatne skončené nie je, je to dôvodom pre zamietnutie žaloby. Zálohová faktúra č. XX/XXXX bola vyhotovená žalobcom, ktorý má jediný plnú kontrolu nad jej obsahom, pričom táto faktúra nebola za úhradu preddavku v trestnom konaní pod sp. zn. XT/XX/XXXX. Podľa odvolateľa žalobca súd zavádzal, že táto faktúra patrí ku konaniu sp. zn. XT/XX/XXXX, pričom podľa odvolateľa z dostupných dôkazov vyplýva, že tomu tak nemôže byť. Odvolateľ má ďalej za to, že žalobca nepreukázal, aby informoval odvolateľa o jeho písomných úkonoch voči súdu prvej inštancie, čo je podľa odvolateľa hrubým nedostatkom žalobcu - advokáta zakladajúceho nemožnosť uplatnenia si odmeny za poskytnuté právne služby. Ďalej si podľa odvolateľa žalobca nesplnil i ďalšiu informačnú povinnosť, t.j. odvolateľovi predložiť vyúčtovanie po vykonaní jednotlivých úkonoch. Odvolateľ taktiež za neprípustné a nelogické považuje vyhodnotenie skutkového stavu súdom prvej inštancie o tvrdení odvolateľa, že nevedel o spôsobe a výpočtu odmeny vo faktúre č. XX/XXXX, pričom samotne „vyúčtovanie“ odvolateľ považuje za dokument v rozpore so zákonom, pričom má za to, že v konaní bolo preukázané, že žalobca účelovo mení obsahovú stránku ním vytváraných faktúr a „vyúčtovania“. Súd prvej inštancie sa podľa odvolateľa nevysporiadal s jeho námietkami k hospodárnosti konania žalobcu. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie svoje zistenia podporuje tvrdením žalobcu vytrhnutými z kontextu, okrem toho súd prvej inštancie podľa odvolateľa nevyhodnotil započítanie pohľadávok, ktorého výsledkom mal byť preplatok v prospech odvolateľa. Žalovaný nesúhlasí ani s priznaním úrokov z omeškania, lebo podľa jeho názoru v odvolaní preukázal, že ku žiadnemu omeškaniu z jeho strany nedošlo. Súčasne nesúhlasil i s hodnotením svedeckej výpovede svedka T. M. zo strany súdu prvej inštancie. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne uplatnil trovy konania.

10. Žalobca vo svojom vyjadrení ku odvolaniu žalovaného označil napadnutý rozsudok za zákonný a zodpovedajúci vykonanému dokazovaniu a navrhol ho potvrdiť. Žalovaného v konaní pod sp. zn. 11C/52/2013 zastupoval na základe plnej moci, pričom pri prevzatí zastupovania prevzal zálohu vo výške 660,-Eur, na základe príjmového dokladu, čo zodpovedalo trom úkonom právnej služby vrátane režijného paušálu, pričom po odvolaní plnej moci zo strany žalovaného, tomu vyšpecifikoval úkony právnej služby a súčasne konečnou faktúrou č. XX/XXXXX aj vyúčtoval sumu v celkovej výške 958,88Eur za ním vykonané úkony. Zálohová faktúra č. XX/XXXX bola vystavená za služby poskytnuté v trestnom konaní pod sp. zn. XT/XX/XXXX. Suma 1.331,88Eur, ktorú žalovaný zaplatil, išla na úhradu tejto faktúry, a nie ako záloha za zastupovanie v konaní sp. zn. 11C/52/2013. Podotkol, že žalovaný bol na prvom stupni úspešný tak v trestnom ako i v civilnom konaní.

11. Žalovaný následne vo svojom vyjadrení mal za to, že jeho tvrdenia v odvolaní zodpovedajú skutkovému stavu veci a naopak tvrdenia žalobcu sú v rozpore so skutkovým stavom. Ďalšie podania strán dané neboli.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

13. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

15. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalovaný uvádzal v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

16. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 CSP oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

17. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmvaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

18. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie v merite veci ako vecne správny potvrdil.

19. Pokiaľ ide o vecne správny výrok o trovách konania, odvolací súd poukazuje na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uložennej povinnosti (pozri, NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznanej náhrady rozhodne.

20. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP s vyššie uvedeným upresnením potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o trovách prvoinštančného konania.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).